

alt iden nogen videre Betingelse eller Restriktion i nogen Maade", og det udtales, at den Omstændighed, „at Rettigheden beskrives som den, der kan falde paa Forstranden ved det Gods etc. stønnes ingenlunde at kunne relevere noget imod en saa bestemt Tilfendegivelse om uigenfaldelig Afhændelse for modtaget Vederlag eller at binde den for sig selv afhændede og bortskødede Rettighed til Godsset, men ikkun at tilfendegive det Afhændedes Udstrækning". Overrettsdommen stadfæstede derfor Birketingsdommen, ved hvilken Forbudet var ophævet og Anmizkbøll og Falkenberg frifundne, og Højesteret stadfæstede den 29de Maj 1817 Overrettsdommen in terminis (Bilag C).

Medens Staten senere har tilkøbt sig Forstrandsretten paa Strækningen mellem Limfjorden og Torsminde, ejes Forstrandsretten paa Strækningen mellem Torsminde og Havig nu af Statsraad E. Møller, paa hvis Begge jeg tillader mig at henvende mig til det høje Ministerium, idet han, der tidligere havde købt en Trediedel af Forstrandsretten, i Mæret 1872 tilkøbte sig de øvrige to Trediedele, cfr. det hermed som Bilag D. følgende Skøde af ^{19/15} Juli 1872, tinglyst den 17de s. M. Den Del af den tidligere Kystens Forstrand, som Statsraad Møller saaledes er Eneejer af, og som nu i Almindelighed kaldes Næberg Forstrand, omfatter en Kyststrækning af c. 3 Mil.

Statsraad Møller har inddelt Forstranden i 37 saakaldte Strandlen, saaledes at der paa hvert Len er ansat en Strandfoged, og han har for ca. 20 Aar siden overdraget de nævnte Len til vedkommende daværende Strandfogder i Arvesæfte for dem og deres mandlige Afkom. Jeg vedlægger som Bilag E. et Skema, hvorefter de fleste af disse Arvesæftestøder ere affattede, det vil deraf ses (§ 1), at Strandlenet er givet vedkommende „i Arvesæfte for ham og hans Slægt, Mand efter Mand, og saaledes at Besidderen eller hans Arvinger bestemme, til hvem Lenet skal overgaa," og (§ 9), „at Arvesæfteretten kan selvfølgelig ikke afhændes eller overdrages paa anden Maade end forhen bestemt, og maa ej heller være Genstand for Pantfæstning, Arrest eller Beslag." Foruden at der (§ 2 og 3) af Arvesæfterne svares årlig Arvesæfteafgift — 4 Rr. for hver 1,000 Alen Forstrand — og at tiltrædende Arvesæftere betale en Indfæstning — 8 Rr. for hver 1,000 Alen Forstrand — er der i § 4 truffet Bestemmelse om, hvorledes Provenuet af Forstrandsretten skal deles mellem Forstrandsejeren og Arvesæfterne. Paragraffen nævner som Genstand for Forstrandsretten „inddrevet Brag af Skibe og Skibsinventarium samt Stlygods, hvad enten det hører til Løst af Havet stykkevis eller i større samlet Mængde med og uden Mærker inddrevet Gods eller til dødt Skib, hvorved fortaas ethvert uden levende Folks Medfølge inddrevet Dæksfartøj, ligesom ogsaa de inddrevne Bragstykker, Inventariedele og Genstande, som henhøre til et paa Kysten indstrandet og ved Strandingen undergaaet eller sønderflaget Skib eller dets Ladning." Heraf skal efter Arvesæftestøderne Arvesæfteren have ^{2/3} af Bruttoprovenuet, dog, hvis Ejer melder sig, kun ^{2/3} af den Forstrandsejeren tilkommende løbbestemte Bjærgeløn, der i Arvesæftestøderne udtrykkelig nævnes som ^{1/3} af Provenuet, men Arvesæfterne skulle i begge Tilfælde af deres Pant afholde „samtlige de med Godssets Bjærgning, Bagthold, Transport og Konservering forbundne Omkostninger." Jeg skal endnu henlede Opmærksomheden paa, at der i Arvesæftestøderne indeholdes forskellige formentlig betryggende Bestemmelser, sigende til at garantere, at Arvesæfterne opfyldte de Forstrandsejeren lige over for det offentlige paahvilende Forpligtelser og til at forebygge Misbrug (jfr. § 4, 3dje Stk., § 5, § 6, § 7 og § 8), og endelig, at § 4, 4de Stk. bestemmer, at „Arvesæfteren er forpligtet til med Forstrandens øvrige Arvesæftere at danne et særegent Bjærgeløb og paa Opfordring af Forstrandsejeren straks som Bjærgen at komme til Stede ved de Strandinger af Skibe uden Folks Medfølge, som indtræde i andres Len, og at arbejde ved disse Strandinger saa længe, som nødvendigt er, og mod en passende Dagløn, som af Forstrandsejeren bestemmes", samt at § 4, 5te Stk. udtaler, at „Arvesæfteren er endvidere berettiget til at anses som Strandfoged for den ham overdragne Del af Forstranden i Tilfælde af Indstrandinger af Skibe, hvorved levende Folk følge, og kan følgelig gøre Fordring paa at tilstaa den Strandfogderne ved Lovgivningen hjemlede forøgede Bjærgeløb".

Statsraad Møller ansaa sig selvfølgelig, da han købte Forstrandsretten, betrygget ved Bestemmelsen i Grundlovens § 82 mod, at der ved en ny Lov skulle blive gjort Indgreb i den af ham erhvervede Ret, i hvilken Henseende det da ogsaa kan nævnes, at den oprindelige Afkomst, hvortil hans Adkomst henviser, jo var et kongeligt Skøde, og at dette bestemmer, at „al den Bragrettighed, som kan falde paa Forstranden", overdrages, og at Hendrik Ruse, hans Arvinger og deres Efterkommere — altsaa ogsaa de, til hvem Forstrandsretten senere maatte blive overdraget (jfr. Højesteretsdommen af 29de Maj 1817) — „skal have, vinde og beholde den til evindelig Ejendom med lige